

до КУПАП настає з шістнадцяти років. Але законодавець врахував соціально-психологічні властивості цієї вікової категорії та встановив особливий порядок настання відповідальності, тобто це свого роду пом'якшуюча обставина. Так згідно статті 24-1 КУПАП до неповнолітніх застосовуються наступні заходи впливу: 1) зобов'язання публічного або в іншій формі попросити вибачення у потерпілого; 2) попередження; 3) догана або сувора догана; 4) передача неповнолітнього під нагляд батькам або особам, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічному колективу за їх згодою, а також окремим громадянам на їх прохання.

З цього можна побачити що ці заходи мають більше психологічний вплив на особу та її свідомість. Тобто можна надіятись що особа зрозуміє що її поведінка є ганебною та в майбутньому не буде її допускати. Також слід зазначити що великий внесок у поведінку особи мають батьки. І за неналежне виконання своїх батьківських обов'язків, що негативно впливають на дитину також несуть відповідальність відповідно до ст. 184 КУПАП. Адже правильне виконання своїх батьківських обов'язків значною мірою впливають на вчинення неповнолітніми адміністративних правопорушень.

Також за ряд правопорушень законодавець передбачив можливість притягнення неповнолітніх до адміністративної відповідальності на загальних підставах, такі як: статтями 44, 51, 121–127, частинами першою, другою і третьою статті 130, статтею 139, частиною другою статті 156, статтями 173, 174, 183-1, 185, 190–195 Кодексу України про адміністративні правопорушення. На мою думку це є справедливим, адже вищезазначені правопорушення несуть більшу небезпеку суспільству.

Можна також виділити ще одну особливість притягнення неповнолітніх до відповідальності. Це є те, що притягнення до відповідальності відбувається в судовому порядку згідно ст. 221 КУПАП, натомість адміністративний протокол щодо неповнолітніх складається на загальних засадах.

Отже виходячи з вищезазначеного можна зробити висновок що вищезазначена система покарання за вчинення неповнолітніми правопорушень є не досить дієвою і потребує удосконалення. Адже кількість правопорушень, які вчиняються неповнолітніми зростає, а це і відображає недосконалу систему притягнення до адміністративної відповідальності неповнолітніх осіб.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.92(477)

Валерія Бесланівна МІЩЕНКО,

курсант групи Ф3-105 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук Кириченко О. Ю.

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ

Вирішальна роль у боротьбі з правопорушеннями належить державі. Воно має спеціальний апарат примусу. Правові норми визначають, за що державні органи можуть застосовувати методи примусу, види і розміри примусових заходів і порядок їх застосування.

Його мета – примусити конкретних суб'єктів дотримуватись певних приписів та утримуватись від тих чи інших дій.

Досягнення бажаного результату при використанні методу примусу здійснюється всупереч волі суб'єкту, при його внутрішній, а досить часто і зовнішній протидії.

Адміністративний примус – це особливий різновид державно-правового примусу, тобто визначений нормами адміністративного права комплекс заходів щодо фізичних та юридичних осіб, які виражаються у вигляді особистих, майнових, організаційних обмежень їх прав, свобод та інтересів у випадках вчинення цими особами протиправних діянь (у сфері відносин публічного характеру) або в умовах надзвичайних обставин у межах окремого адміністративного провадження задля превенції та припинення протиправних діянь, забезпечення провадження в справах про правопорушення, притягнення винних осіб до відповідальності, попередження та локалізації наслідків надзвичайних ситуацій.

Ознаками адміністративного примусу є:

– він є об'єктивно необхідним **методом, цілеспрямованим способом поведінки, набором певних дій і засобів**, які повторюються й сприяють вирішенню завдань соціального, публічного управління, застосовується на основі переконання у сфері реалізації виконавчо-розпорядчої діяльності держави;

– **офіційний, державно-владний характер**, застосування його здійснюється лише від імені держави уповноваженими державними органами та їх посадовими особами у процесі реалізації ними державно-владних повноважень, звідси й виникає відповідний характер примусової діяльності;

– **множинність та розмаїття суб'єктів застосування** адміністративно-примусових заходів, на противагу моно-суб'єктному характеру застосування заходів всіх інших різновидів державно-правового примусу. Кількість відповідних суб'єктів постійно змінюється;

– **чисельність осіб, щодо яких здійснюється застосування** адміністративно-примусових заходів;

– **відсутність службового підпорядкування** між суб'єктами застосування адміністративно-примусових заходів (активними учасниками) та особами, щодо яких здійснюється застосування зазначених заходів

– **специфіка фактичних підстав застосування**. Наявність цієї ознаки адміністративного примусу слід особливо виділити, оскільки вона є характерною лише для цього виду державно-правового примусу. А саме, для будь-яких інших видів державно-примусової діяльності єдиною фактичною підставою є протиправне діяння, і за його відсутності не має взагалі правових підстав для застосування державного примусу.

Адміністративно-примусові заходи можуть застосовуватися як при вчиненні протиправних діянь, так і при настанні особливих умов, передбачених у законодавстві (епідемії, епізоотії, стихійних лих, катастроф техногенного характеру та

інших надзвичайних обставин), коли відповідні заходи використовуються з метою попередження виникнення тих чи інших шкідливих (небезпечних) наслідків, їх локалізації, а також для профілактики протиправних діянь.

В діяльності поліції адміністративний примус виражається у застосуванні превентивних та примусові поліцейських заходів.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.9

Віталій Олегович НАЙДА,

курсант групи Ф1-203 ХНУВС

Науковій керівник: завідувач кафедри адміністративного права і процесу

факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук, професор Салманова О. Ю.

МУНІЦИПАЛЬНА ВАРТА (ПОЛІЦІЯ) В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Муніципальна поліція діє практично в усіх розвинених країнах Європи: Польщі, Італії, Іспанії, Німеччини, Франції, Швейцарії, а також у США.

У зв'язку з євроінтеграційним курсом нашої держави, перевантаженістю підрозділів Національної поліції та з метою підвищення рівня довіри громадян до поліцейських в Україні на законодавчому рівні обговорюється питання прийняття Закону «Про муніципальну варту (поліцію)». Створення муніципальної поліції було однією з умов коаліційної угоди, складеної парламентаріями VIII скликання. Для втілення ідеї був зареєстрований законопроект «Про муніципальну варту», яким передбачалося, що муніципальна охорона створюється за рішенням місцевих органів влади, фінансується із місцевих бюджетів виконує всі контролюючі адміністративні функції та забезпечує охорону громадського порядку, а блок кримінальних правопорушень залишається за Нацполіцією. Але далі першого читання законопроект «Про муніципальну варту» в парламенті не пройшов, адже в документі чітко не були розмежовані функції муніципальної варти та Національної поліції, а пункт про те, що муніципальна варта може обмежувати права і свободи громадян, «якщо іншим способом не можуть бути виконані покладені на муніципальну варту завдання», розглядався як поле для зловживань з боку неї.

Незважаючи на той факт, що законопроект відклали на невизначений термін, місцеві ради деяких міст України на підставі своїх рішень створили муніципальні варти (поліції) як комунальні підприємства або вони з'явилися як громадські об'єднання. Так, у Києві муніципальна варта функціонує в організаційно-правовій формі громадського формування. Тим часом у Дніпрі, Кременчузі, Одесі та інших містах України працюють муніципальні варти, створені на підставі рішень місцевих рад, і функціонують як комунальні підприємства, фінансуються з місцевого бюджету. У той же час в Україні з подібним статусом функціонує і муніципальна поліція, наприклад у Вінниці. Проти на даний момент Закон України «Про охоронну діяльність» забороняє використання назв державних органів, зокрема Національної поліції, для позначення вищезазначених комунальних підприємств. Тому ми вважаємо, що назва «поліція» не є обґрунтованою з погляду на вимоги українського законодавства.

Доволі складним залишається питання повноважень муніципальної варти (поліції). У різних містах України комунальні підприємства керуються власними статутами, які ухвалюються на сесії місцевими депутатами та покликані регламентувати діяльність муніципальної варти (поліції). Тому в різних містах повноваження муніципальної варти (поліції) відрізняються. Так, наприклад, у Львові муніципальна варта має право стягувати «паркувальний» збір, контролювати правила торгівлі алкогольною та тютюновою продукцією, а муніципальна варта Чернігова, згідно із статутом, таких прав не має. Загалом у вищезазначених містах муніципальна варта (поліція) виконує завдання з охорони громадського порядку, пам'яток історії, культури та об'єктів комунальної власності, стежить за правилами благоустрою території, чистотою вулиць, правильним паркуванням транспорту, організацією торгівлі.

У статутах муніципальної варти (поліції) різних міст України поверхнево зазначено, як має проходити її взаємодія з Національною поліцією. Ми вважаємо, що буде доречним у статутах муніципальної варти (поліції) зазначити, на чому повинна ґрунтуватися ця взаємодія, а також зазначити, як має проходити спільне несення служби з підрозділами Нацполіції при проведенні масових заходів, спільному патрулюванні тощо. Доречним, на нашу думку, також буде підпорядковувати особовий склад муніципальної варти (поліції) командирів зведеного загону з числа співробітників Нацполіції під час спільного несення служби.

Створенню муніципальної варти (поліції) у вищезазначених містах передувала низка причин, які варто розглядати у двох аспектах: правоохоронному та фінансово-іміджевому залежно від тих завдань, які покликана вирішувати муніципальна варта (поліція) у процесі свого функціонування.

У правоохоронному аспекті поява муніципальної варти (поліції) зумовлена такими причинами: 1) перенавантаження поліцейських. Так, наприклад, один дільничний офіцер поліції обслуговує велику кількість населення та декілька населених пунктів, кількість дільничних є недостатньою для оперативного та ефективного реагування на звернення громадян, крім того, у великих містах ДОП окрім своїх безпосередніх функціональних обов'язків систематично приймає участь у забезпеченні громадського порядку при проведенні масових заходів; 2) зростання рівня злочинності в Україні (у тому числі за рахунок збільшення кількості зброї у населення). Національна поліція, перш за все, проводить розслідування кримінальних правопорушень, а тому адміністративні проступки часто залишаються поза її увагою, тощо.

Отже, муніципальна варта (поліція) в Україні активно функціонує на підставі рішень місцевих рад. Розглянуті нами причини її появи демонструють її актуальність і необхідність у сучасних умовах. Однак, ті організаційно-правові форми, в яких на теперішній час муніципальна варта (поліція) здійснює свою діяльність, не дозволяють їй повноцінно виконувати покладені на неї повноваження, кількість її особового складу, його оснащення та поставлені перед ним завдання зараз формуються доволі суб'єктивно на основі рішень місцевих рад, а тому не відповідають реальним потребам місцевих громад та правоохоронних органів, окремі положення статутів муніципальної варти (поліції) не відповідають вимогам